

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **I. H.**, nar. , státní příslušnost Ukrajina, t. č. Z., B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2013, č. j. OAM-257/LE-BE03-PS-2013, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2013, č. j. OAM-257/LE-BE03-PS-2013, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 17. 2. 1014.

V žalobě namítá porušení § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť uplatnění povinnosti setrvat v ZZC je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. V daném případě je to prokázání podmínky, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek za současného předpokladu, že uplatněný postup nebude v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je ČR vázána. Podle žalobce pochybil žalovaný v obou směrech.

K požadavku nebezpečí pro veřejný pořádek žalobce uvádí, že si je vědom, že porušil právní předpisy ČR na úseku cizinecké legislativy, v důsledku čehož mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán však v napadeném rozhodnutí uvádí skutečnost, že žalobci bylo uděleno správní vyhoštění a že na území ČR pobývá bez cestovního dokladu a víza jako jediný důvod, ve kterých spatřuje v chování žalobce existenci nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce se domnívá, že žalovaný překročil meze správního uvážení, v rozporu s ustanovením § 2 správního řádu, a odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, v němž uvedený soud zaujal právní názor k výkladu pojmu „veřejný pořádek“ a konstatoval, že narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1991 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci, což se dle názoru žalobce v tomto případě nestalo.

Podle žalobce bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s mezinárodními závazky. Jakékoli omezení osobní svobody musí odpovídat taxativně vymezeným výjimkám podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Stát má zajistit, aby byla detence použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, jako přiměřená odpověď a na co nejkratší možnou dobu, přičemž je třeba nejprve zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. Žalobce namítá, že žalovaný se v případě žalobce s uvedenými závazky nevypořádal vůbec nebo nedostatečně.

Dle názoru žalobce je rovněž nepřiměřená také délka povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný tuto dobu stanovil až do vycestování, nejdéle do 17. 2. 2014, což představuje maximální možnou dobu zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, a vlastně předvídá negativní výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany, s jehož délkou se také nevypořádal. V napadeném rozhodnutí navíc zcela absentuje odůvodnění ohledně stanovení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC. Nebyla zvažována ani alternativa k povinnosti setrvat v ZZC, např. možnost umístění do přijímacího nebo pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu.

Dle názoru žalobce postrádá napadené rozhodnutí náležitosti odůvodnění podle § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Žalovaný pouze velmi stručně rekapituluje informace získané ze spisového materiálu Policie ČR, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Podle žalobce je zvláště v případech závažného zásahu jakým je faktické zbavení osobní svobody, nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění výroků se věnovat velmi podrobně. I z tohoto důvodu by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno také pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkazuje plně na správní spis, resp. přiložené písemnosti, zejména pak na napadené rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu se zákonem a zákonný byl i postup vedoucí k jeho vydání. Žalovaný uvedl, že žalobce přicestoval do České republiky 5. 10. 2000 na platný cestovní doklad a platné vízum. Platnost pobytového oprávnění mu skončila dne 11. 3. 2004, od tohoto data na území České republiky pobýval neoprávněně. Dne 8. 10. 2013 byl žalobce zajištěn hlídkou OPKPE Krajské ředitelství policie Středočeského kraje kvůli podezření, že se na území České republiky zdržuje neoprávněně. Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 10. 6. 2013 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu tří let. Lhůta k vycestování byla žalobci stanovena do 18. 7. 2013. Žalobce však ve stanovené lhůtě nevycestoval a svůj pobyt si žádným způsobem nezlegalizoval, resp. tedy pobýval od 12. 3. 2004 do 10. 6. 2013 na území České republiky neoprávněně.

Žalobce tedy svým jednáním a neoprávněným pobytem na území České republiky zcela vědomě, úmyslně a opakovaně porušoval a nerespektoval právní předpisy ČR. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je žalovaný přesvědčen, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušil svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z jejího území, proto shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Na základě okolností celého případu je žalovaný toho názoru, že nejednal ani v rozporu s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a ani s existující judikaturou správních soudů. K otázce správnosti napadeného rozhodnutí připomněl žalovaný rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30. 5. 2013 (C-534/11 Mehmet Arslan), resp. rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. 44 A 28/2013 nebo č. j. 44 A 31/2013, jehož závěry jsou aplikovatelné i na daný případ.

Ze správního spisu plyne, že dne 16. 10. 2013 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně. Dne 18. 10. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložil žalobci povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 17. 2. 2014. V odůvodnění konstatoval, že z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR zjistil, že dne 8. 10. 2013 oznámila Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort pod č. j. KRPS-342796-5/ČJ-2013-010022, žalobci zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a následně byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPS-342796-19/ČJ-2013-010022 ze dne 8. 10. 2013 zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC.

K osobě žalobce ze správního spisu plyne, že přicestoval do ČR 5. 10. 2000 na platný cestovní doklad a platné vízum. Platnost pobytového oprávnění mu skončila dne 11. 3. 2004, od tohoto data na území ČR pobýval neoprávněně. Dne 10. 6. 2013 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu tří let. Lhůta k vycestování byla žalobci stanovena do 18. 7. 2013. Žalobce však ve stanovené lhůtě nevycestoval a svůj pobyt si žádným způsobem nezlegalizoval a od 12. 3. 2004 do 10. 6. 2013 pobýval na území ČR neoprávněně. Od 19. 7. 2013 do 8. 10. 2013 žalobce pobýval na území ČR v rozporu s výše uvedeným správním vyhoštěním, čímž mařil jeho výkon. Žalobce uvedl, že v roce 2002 mu byl ukraden jeho

cestovní doklad Ukrajiny i s platným vízem. Od té doby pobývá na území České republiky bez cestovního dokladu. Žalobce si cestovní doklad nezařídil i přesto, že mu byla poskytnuta dostatečná lhůta k vycestování a vyřízení si náležitostí nutných pro získání nového cestovního dokladu. Dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobce nemá na území ČR žádné příbuzné a že u sebe nemá žádné finanční prostředky.

Soud přezkoumal napadení rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v rozsahu a mezích žalobních námitek, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl, aniž by nařídil jednání, protože žalobce ve lhůtě 5 dnů ode dne podání žaloby nesdělil, že trvá na jednání (§ 46a odst. 6 zákona o azylu) a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil.

Z obsahu správního spisu a z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce pobýval legálně na území ČR pouze do 11. 3. 2004, kdy mu skončila platnost víza. Poté si již pobyt nezlegalizoval a neměl ani platný cestovní doklad, který ztratil, aniž by si zařídil nový. Dne 10. 6. 2013 mu bylo uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval a z území ČR ve stanovené lhůtě nevycestoval. Po kontrole policejní hlídkou dne 8. 10. 2013 bylo s žalobcem zahájeno (v pořadí již druhé) řízení o správním vyhoštění. Téhož dne byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (dříve již uloženého) a proto, že z území ČR nevycestoval ve lhůtě stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce byl umístěn do ZZC. Vzhledem k výše uvedenému vyslovil žalovaný přesvědčení, že by žadatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již opakovaně narušil svým nelegálním pobytem v ČR a nevycestováním z jejího území. Proto shledal naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a žalobci uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, maximálně však do 17. 2. 2014.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Soud konstatuje, že v dané věci měl žalovaný dostatečné podklady pro posouzení splnění podmínek pro uplatnění § 46a zákona o azylu a nepochybil, když žalobci uložil povinnost setrvat v přijímacím zařízení, neboť byly dány důvody pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Pokud jde o námitku žalobce, v níž žalovanému vytýká porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a shora uvedených ustanovení správního řádu, uvádí soud, že žalovaný postupoval v řízení v souladu s příslušnými právními normami. Žalovaný se nedopustil porušení právních předpisů ČR ani mezinárodních smluv, neboť

postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, která mu umožňuje uložit žadateli o mezinárodní ochranu povinnost setrvat v přijímacím zařízení za splnění zákonem stanovených podmínek. Soud shodně se žalovaným u žalobce shledal naplnění všech podmínek pro aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce není nezletilou osobu bez doprovodu, rodičem s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobou s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženou nebo osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, což ani žalobce sám v žalobě netvrdil. Setrvání v přijímacím středisku po předem stanovenou dobu v případě, že osoba na území státu vstoupila nelegálně a představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nelze vnímat jako „zbavení svobody“. Uložení povinnosti setrvat po určitou dobu v přijímacím středisku je bezpochyby rozhodnutím, které zasahuje do osobní svobody (pohybu) žadatele o udělení mezinárodní ochrany, avšak v případě osoby představující nebezpečí pro veřejný pořádek nutno připustit oprávnění státního orgánu přijmout opatření zabráňující zcela volnému a nekontrolovatelnému pohybu takového jedince. Je nutno vnímat rozdíl mezi zbavením svobody a pouhým omezením svobody na předem přesně stanovenou dobu. Omezením svobody v případě žalobce nedošlo k porušení čl. 5 Úmluvy.

Pro úplnost považuje soud s ohledem na další argumenty vznesené žalobcem upozornit na rozsudek Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“) ze dne 30. 5. 2013, ve věci C-534/11 *Arsian* (k výkladu čl. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí), ve kterém ESD vyslovil, že „*Směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl, a směrnice 2005/85 nebrání tomu, aby státní příslušník třetí země, který po svém zajištění na základě čl. 15 směrnice 2008/115 podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2005/85, ponechán v zajištění na základě ustanovení vnitrostátního práva, jestliže se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotčený nemohl definitivně vyhnout svému navrácení.*“.

Z výše popsaného chování žalobce je tak zjevné, že před svým zajištěním nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a z ČR ve lhůtě stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval. Navíc nedisponuje ani platným cestovním dokladem, který ztratil ani jiným dokladem opravňujícím ho k pobytu na území ČR. Tyto skutečnosti, jichž si musí být žalobce jako adresát rozhodnutí o správním vyhoštění a oznámení o zahájení již druhého řízení o správním vyhoštění, jakož i rozhodnutí o zajištění plně vědom, byly shledány žalovaným jako důvod pro uložení povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců i po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protože takové jednání žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Obavy žalovaného z narušení veřejného pořádku ze strany žalobce shledal soud opodstatněnými, neboť přetrvávají i po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jsou v napadeném rozhodnutí náležitě a v dostatečném rozsahu popsány. Zpochybňování správnosti závěrů napadeného rozhodnutí způsobem, jak činí žalobce, nemůže soud akceptovat. Žalobce pobývá na území ČR již od roku 2000. Byl obeznámen s rozhodnutími o správním vyhoštění a s důvody rozhodnutí o zajištění. Musel a musí si proto být vědom jejich obsahu a povinností z nich plynoucích. Ty však neplní a na území ČR nadále zůstává, aniž by k tomu byl oprávněn. Je tak zcela zjevné, že žalobce odmítá respektovat společenská pravidla a právní normy, která jsou všeobecně přijímána a na území ČR dodržována, která ve svém souhrnu představují veřejný pořádek. Pojem veřejný pořádek, přesto, že je užíván v řadě právních předpisů, není v žádném z nich definován. Patří mezi tzv. neurčité pojmy správního

práva. Pokud je obsažen v právní normě, kterou je třeba aplikovat na konkrétní případ, nezbyvá, než aby soud tento pojem vyložil. Veřejný pořádek je tedy stav, kdy jsou zachovávány nejen právní normy, ale i další normy chování společnosti, s jejichž dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí i s tím, aby jejich porušení bylo sankcionováno. Veřejný pořádek znamená dodržování pravidel, na nichž leží společenský řád naší společnosti. Každému příslušníku zdejší společnosti je však zřejmé, že porušením rozhodnutí správního orgánu nebo soudu, se vystavuje postihu, stejně tak je nepochybně každému známo, že nebezpečí postihu se vystavuje v případě porušení právních norem. Veřejný pořádek představuje sice dodržování souboru norem různého druhu. Mezi ně však vždy patří právní normy. Jejich porušení, stejně jako porušení povinností stanovených v rozhodnutích soudů a správních orgánů může proto být ze strany veřejné moci sankcionováno. Z chování žalobce je zjevné, že není ochoten podřídit se pravidlům veřejného pořádku, pod který jak uvedeno shora je nutno podřadit mimo jiné i respekt k pravidlům chování plynoucím z právních předpisů a individuálních správních aktů. Na základě shrnutí a posouzení dosavadního jednání žalobce nelze než konstatovat, že žalobce ohrožuje veřejný pořádek ČR. Není-li žalobce ochoten podřídit se uloženým povinnostem, je na ČR, aby takové jednání postihovala a vynutila si tak respekt k pravidlům veřejného pořádku.

Pochybení správního orgánu nelze spatřovat ani v tom, že v rámci správního uvážení, jehož meze nepřekročil, podřadil jednání žalobce pod pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“. Žalovaný vycházel při svých úvahách vedoucích k vydání žalobou napadeného rozhodnutí z informací k žalobci soustředěných v rámci řízení vedeného Policií ČR o zajištění žalobce, které si opatřil v souladu s § 87 odst. 1 zákona o azylu. Převzetí informací z předchozího řízení není za situace, kdy od zajištění žalobce do vydání napadeného rozhodnutí uplynulo pouhých osm dnů, v rozporu se zákonem. V průběhu uvedených dnů nemohlo dojít k žádným novým skutečnostem rozhodným pro řízení. Jednání žalobce pak s ohledem na okolnosti případu vyhodnotil žalovaný jako rozporné s pobytovým režimem stanoveným v zákoně o pobytu cizinců. Je zjevné, že žalobce nemá na území ČR oprávnění k pobytu a že nerespektuje uloženou mu povinnost ve stanovené době území ČR (porušení norem zákona o pobytu). Toto chování žalobce lze nepochybně považovat za nebezpečí pro veřejný pořádek.

K argumentaci žalobce rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151 je třeba připomenout, že uvedený rozsudek se týkal cizince, jemuž bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy jako rodinnému příslušníku občana České republiky, resp. občana EU, což není případ žalobce, který v průběhu dosavadních správních řízení žádné takové skutečnosti netvrdil. Je proto cizincem z tzv. třetí země. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku v odst. 40 vyslovil, že „*Zatímco obecně u cizinců z tzv. třetích zemí postačí existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, u občana EU či jeho rodinného příslušníka je uložení správního vyhoštění podmíněno tím, že ten veřejný pořádek závažným způsobem již aktuálně narušuje.*“ Na základě tohoto kritéria je proto třeba chápat i další závěry Nejvyššího správního soudu přijaté v citovaném rozsudku.

Ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu vyžaduje, aby z jednání či chování žadatele (cizince žádajícího o udělení mezinárodní ochrany) bylo důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Tato podmínka byla (jak výše uvedeno)

v případě žalobce naplněna, když jeho (výše popsané) jednání (individuální okolnost) bylo důvodně podřazeno z důvodů porušení pobytového zákona a jeho norem pod pojem nebezpečí pro veřejný pořádek. Navíc soud na základě shromážděného spisového materiálu, který byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, nemohl přehlédnout, že žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně až osm dnů po svém zajištění za účelem správního vyhoštění, ač mohl žádost o udělení mezinárodní ochrany podat již dříve, když na území ČR pobývá již od roku 2000. Současné jednání žalobce tak lze hodnotit jako účelové, neboť směřuje k žalobcem sledovanému cíli vyhnout se povinnosti vycestovat z území ČR. Z důvodové zprávy k zákonu č. 103/2013 Sb., jímž se mění zákon o azylu, ohledně § 46a pak plyne, že „*Cílem uvedených změn není rozšířit možnosti zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně jinde než v zařízení pro zajištění cizinců. Změny sledují toliko možnost změnit právní režim zajištění těch cizinců, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců, tedy až poté, co byli zajištěni podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. V takovém případě dojde z právního hlediska k ukončení zajištění podle zákona o pobytu cizinců, cizinec však bude nadále setrvávat v zařízení pro zajištění cizinců na základě "rozhodnutí o zajištění" vydaného ministerstvem podle § 46a zákona o azylu.*“.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce poukazující na nedostatky v odůvodnění. Důvody, pro které žalovaný přistoupil k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jsou z odůvodnění rozhodnutí i přes jeho stručnost patrné a skutkovými zjištěními podložené. Napadené rozhodnutí proto v rámci soudního přezkumu plně obstálo.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*), žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. listopadu 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 21. 11. 2013 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Nešporová